

Arrest

nr. 267 619 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn in 1992.

De verzoekende partij dient op 8 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 oktober 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 8 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sorkhrood, provincie Nangharhar, de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtu van origine en soennitisch moslim te zijn. U hebt er heel uw leven in hetzelfde huis gewoond. Uw vader woont er nog steeds, samen met uw enige zus, uw moeder is een aantal jaren geleden aan hartproblemen overleden.

U bent tot het 5de jaar naar school geweest en bent gehuwd met A, jullie hebben een dochter, K. U en uw vrouw wonen bij uw vader.

In 2010 hebt u Afghanistan verlaten en vertrok u naar Londen, u had toen geen problemen, maar in die periode vertrokken veel mensen naar daar, zo stelt u. U verbleef er illegaal en werd op het werk opgepakt en in 2013, na een verblijf van zo'n twee jaar en een half, naar uw land teruggestuurd. Sindsdien hebt u, tot uw vertrek naar België, het land nooit meer verlaten.

U stelt na uw terugkeer als automecanicien te hebben gewerkt in een 'winkel' waar mensen hun auto's lieten herstellen. Gezien iedereen traditionele kleding droeg was het niet mogelijk een onderscheid te maken tussen gewone mensen en strijders. Iemand had de overheid gezegd dat u en uw baas samenwerkten met de Taliban. Wie hiervoor verantwoordelijk was/waren dat weet u niet daar er langs beide zijden spionnen zijn. Het leger kwam op 3 september 2020 ter plekke, net toen er twee Talibanstrijders aanwezig waren. Het kwam tot een schietpartij en de twee strijders werden gedood, uw baas werd eveneens geraakt en bezweek aan zijn verwondingen, een soldaat raakte eveneens gewond. U was bang en nam een riksja naar uw tante in Tsijknaldi dorp, u bleef daar 's nachts en overdag ging u naar huis. 's Ochtends waren mensen van het leger gepasseerd en hadden uw vader meegenomen, hij werd enkele uren later vrijgelaten na bemiddeling van de dorpsoudste. De dag erna kwamen de Taliban langs bij u thuis en vroegen uw vader waar u was, uw vader deed alsof hij van niets wist. Drie dagen later beslisten jullie dat u best het land zou verlaten, u was immers niet veilig daar u zowel door het leger als door de Taliban werd gevisieerd. De man van uw tante regelde uw vertrek, hij kende een aantal smokkelaars die uw reis konden regelen.

Op 9 september 2020 hebt u Afghanistan verlaten en reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 8 april 2021 om internationale bescherming hebt verzocht. U stelt nooit ergens anders een dergelijk verzoek te hebben ingediend.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara (identiteitsdocument) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie document Ministero dell'Interno; Dipartimento per le Libertà Civili e l'Immigrazione, dd. 23.08.2019) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. U hebt daar namelijk onder een alias, meer bepaald Khaksar Jan, geboren op 2 januari 1992, de subsidiaire beschermingsstatus gekregen geldig tot 10 oktober 2021.

U erop gewezen dat u in Italië de subsidiaire beschermingsstatus hebt gekregen onder de alias K. J, geboren op (...) 1992, verklaart u geen Italiaanse papieren te hebben en er geen status te hebben gekregen, u stelt 'ik heb wel vingerafdrukken in Italië in 2010 en in 2011 in de UK, ik heb geen erkenning of subsidiaire bescherming gekregen'. Er andermaal mee geconfronteerd dat het Commissariaat-generaal over informatie hieromtrent bezit, antwoordt u 'had ik Italiaanse papieren, zouden ze me niet teruggestuurd hebben. Ik weet niet, toen ik onderweg was welke alias ik heb gebruikt, ze hebben wel mijn vingerafdrukken genomen'. Wanneer er door het CGVS op wordt aangedrongen de redenen te vertellen waarom u niet in Italië kon blijven, antwoordt u 'ik blijf bij mijn verklaring, anders zou ik niet naar hier komen en in het centrum zitten' (CGVS p.3-4).

In dit kader dient nog opgemerkt dat het CGVS evenzo over info beschikt dat u op 6 april 2018 ook al een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk hebt ingediend onder de identiteit die u ook op het CGVS hebt gebruikt, namelijk J. A, geboren op (...) 1992 in de provincie Nangharhar (zie Eurodac Search Result, dd. 28.04.2021 en Annexe III, Formulaire uniforme pour les requêtes aux fins de reprise en charge; CGVS p.3). Hiermee geconfronteerd stelt u 'ik was heel verbaasd toen ik dat hoorde want in 2018 was ik in mijn land en ben ik getrouwd' (CGVS p.3).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u er geen graten in ziet zich te bedienen van een valse identiteit en u het voor het CGVS onmogelijk maakt zich een waarachtig beeld hierover te vormen. De vaststelling dat u uw taskara op het CGVS neerlegt doet hier geen afbreuk aan, het betreft immers een kopie waarvan de authenticiteit niet valt na te gaan (CGVS p.3). Evenmin kan het CGVS zich een correct beeld vormen over wanneer u precies Afghanistan hebt verlaten, noch over uw asielverzoek en verblijf in Frankrijk noch aangaande uw verblijf in Italië. U ontkent immers sinds 2013 Afghanistan nog te hebben verlaten, een gegeven wat totaal niet in overeenstemming is met de informatie waarover het CGVS beschikt, getuige hiervan uw verblijf in Frankrijk in 2018 (CGVS p.3). Gezien u daarenboven ontkent een status te hebben ontvangen in Italië en bijgevolg niet toelicht waarom u dit land hebt verlaten en hier niet naar terug kan om uw status te verlengen, kan het CGVS dit dan ook niet inschatten.

Wat vaststaat is het gegeven dat u een internationale beschermingsstatus in Italië hebt ontvangen en het aan u is in kader hiervan de nodige stappen te zetten.

Aangaande uw status in Italië dient het volgende te worden opgemerkt: in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de

levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Wat betreft de vaststelling dat uw verblijfsvergunning tot 10 oktober 2021 geldig was dient het volgende te worden opgemerkt:

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan. ”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat personen die teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst, ook al is het maar voor een korte periode, hun status verliezen in Italië. Om dit te staven citeert de verzoekende partij uit een rapport van Asylum in Europe. De verzoekende partij vervolgt dat

de stellingname van de verwerende partij dat zij beschikt over een statuut van subsidiaire bescherming in Italië, dan ook zeker niet kan aanvaard worden. Sowieso is haar statuut van subsidiaire bescherming niet meer geldig (het was geldig tot 10 oktober 2021), maar een verlenging van het statuut in Italië staat zeker niet vast.

In een volgende alinea vervolgt de verzoekende partij dat: *“Daarnaast, mocht verzoeker wel degelijk over het statuut van subsidiaire bescherming beschikken in Italië, quod certe non, wenst verzoeker te benadrukken, dat, uit informatie waar verzoeker over beschikt omtrent toegang tot sociale welvaart in Italië, blijkt als volgt: ‘De socialezekerheidsbijdragen in Italië worden voornamelijk verstrekt door het Nationaal Instituut voor Sociale Zekerheid (Istituto Nazionale di Previdenza Sociale, INPS), het Nationaal Instituut voor Verzekering tegen Arbeidsongevallen (Istituto Nazionale Assicurazione Infortuni sul Lavoro, INAIL), gemeenten en regio's. Het verstrekken van sociale voorzieningen is niet afhankelijk van het verblijf in een bepaalde regio, maar is in sommige gevallen onderworpen aan een minimumverblijfsvereiste op het nationale grondgebied. Dit is namelijk het geval voor inkomenssteun (Reddito di Cittadinanza), te betalen vanaf 1 april 2019, die afhankelijk is van 10 jaar verblijf op het nationale grondgebied waarvan minimaal 2 jaar ononderbroken verblijf. Dit kan in de praktijk ernstige belemmeringen opleveren voor personen die internationale bescherming genieten, vanwege de moeilijkheden bij het verkrijgen van huisvesting na het verlaten van het opvangstelsel.”* De verzoekende partij vervolgt dat het voor haar zeer problematisch is, want ze heeft nog geen twee jaar ononderbroken verblijf in Italië gehad. De verzoekende partij stelt ook op basis van landeninformatie dat de toegang tot de gezondheidszorg problematisch is in Italië.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Italië geniet.

2.2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij de subsidiaire bescherming toegekend kreeg en een verblijfsvergunning bezit geldig tot 10 oktober 2021. In de bestreden beslissing wordt wel gesteld dat: *“Wat betreft de vaststelling dat uw verblijfsvergunning tot 10 oktober 2021 geldig was dient het volgende te worden opgemerkt:*

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

Uit de informatie van de Italiaanse autoriteiten van 23 augustus 2019 blijkt dat deze duidelijk stellen: *“he was granted international protection in Italy and a residence permit for “subsidiary protection” expiring on 10/10/2021.”* (eigen vertaling: hij kreeg internationale bescherming in Italië en een verblijfstitel voor "subsidiaire bescherming" dat afloopt 10/10/2021) (administratief dossier, map 6, stuk 3). Bijgevolg is

het niet de subsidiaire beschermingsstatus zelf die vervalt op 10 oktober 2021 maar wel de daaraan gekoppelde verblijfskaart.

Dit strookt met hetgeen wordt gesteld in het vigerende EU-acquis. Immers, betreffende de huidige argumentatie van verzoekende partij omtrent de actuele geldigheid van de beschermingsstatus die haar in Italië werd toegekend, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar subsidiaire beschermingsstatus in Italië is ingetrokken omdat zij teruggekeerd is naar Afghanistan. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt enkel dat de verzoekende partij in 2013 naar Afghanistan gerepatriëerd werd. Aldus was dit ruimschoots vooraleer ze in Italië een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft en vooraleer ze er de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft. Indien de verzoekende partij hierna nog eens zou teruggekeerd zijn naar Afghanistan laat ze na om dit aan te tonen, en beperkt ze zich tot blote beweringen. Het gegeven dat de verzoekende partij in Italië internationale bescherming gekregen heeft onder een *alias*, doet hieraan geen afbreuk. Op basis van de vingerafdrukken kan vastgesteld worden dat K.J. en de verzoekende partij eenzelfde persoon zijn. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *“U erop gewezen dat u in Italië de subsidiaire beschermingsstatus hebt gekregen onder de alias K. J, geboren op (...) 1992, verklaart u geen Italiaanse papieren te hebben en er geen status te hebben gekregen, u stelt ‘ik heb wel vingerafdrukken in Italië in 2010 en in 2011 in de UK, ik heb geen erkenning of subsidiaire bescherming gekregen’. Er andermaal mee geconfronteerd dat het Commissariaat-generaal over informatie hieromtrent bezit, antwoordt u ‘had ik Italiaanse papieren, zouden ze me niet teruggestuurd hebben. Ik weet niet, toen ik onderweg was welke alias ik heb gebruikt, ze hebben wel mijn vingerafdrukken genomen’. Wanneer er door het CGVS op wordt aangedrongen de redenen te vertellen waarom u niet in Italië kon blijven, antwoordt u ‘ik blijf bij mijn verklaring, anders zou ik niet naar hier komen en in het centrum zitten’ (CGVS p.3-4).*

In dit kader dient nog opgemerkt dat het CGVS evenzo over info beschikt dat u op 6 april 2018 ook al een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk hebt ingediend onder de identiteit die u ook op het CGVS hebt gebruikt, namelijk J. A., geboren op (...) 1992 in de provincie Nangarhar (zie Eurodac Search Result, dd. 28.04.2021 en Annexe III, Formulaire uniforme pour les requêtes aux fins de reprise en charge; CGVS p.3). Hiermee geconfronteerd stelt u ‘ik was heel verbaasd toen ik dat hoorde want in 2018 was ik in mijn land en ben ik getrouwd’ (CGVS p.3).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u er geen graten in ziet zich te bedienen van een valse identiteit en u het voor het CGVS onmogelijk maakt zich een waarachtig beeld hierover te vormen. De vaststelling dat u uw taskara op het CGVS neerlegt doet hier geen afbreuk aan, het betreft immers een kopie waarvan de authenticiteit niet valt na te gaan (CGVS p.3). Evenmin kan het CGVS zich een correct beeld vormen over wanneer u precies Afghanistan hebt verlaten, noch over uw asielverzoek en verblijf in Frankrijk noch aangaande uw verblijf in Italië. U ontkent immers sinds 2013 Afghanistan nog te hebben verlaten, een gegeven wat totaal niet in overeenstemming is met de informatie waarover het CGVS beschikt, getuige hiervan uw verblijf in Frankrijk in 2018 (CGVS p.3). Gezien u daarenboven ontkent een status te hebben ontvangen in Italië en bijgevolg niet toelicht waarom u dit land hebt verlaten en hier niet naar terug kan om uw status te verlengen, kan het CGVS dit dan ook niet inschatten.

Wat vaststaat is het gegeven dat u een internationale beschermingsstatus in Italië hebt ontvangen en het aan u is in kader hiervan de nodige stappen te zetten.”

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare

elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van de internationale beschermingsstatus van verzoekende partij niet dienstig in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Italië, en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

2.2.3. De Raad merkt in dit verband nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren.

2.2.4. De Raad benadrukt voorts dat Italië als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van uitgegaan worden dat verzoekende partij, die in Italië een beschermingsstatus verkreeg, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat haar levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Italië te worden toegelaten. Het HvJ heeft hierbij overwogen (HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 88) dat *“[w]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens nietontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*. Het is dus in de eerste plaats aan verzoekende partij om concrete gegevens voor te leggen die mogelijk door objectieve en actuele informatie kan aangevuld worden.

Verzoekende partij dient aan te tonen dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen die onder artikel 4 van het Handvest vallen, dat dezelfde inhoud heeft als het door verzoekende partij aangevoerde artikel 3 van het EVRM. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is pas bereikt wanneer de onverschilligheid van de overheden van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar ze internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (zie overweging 89 e.v. HvJEU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, zie in dezelfde zin HvJ 19 maart 2019, Jawo/Bundesrepublik Deutschland, C-163/17).

De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees

in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. De verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. Deze informatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen persoonlijke omstandigheden heeft aangehaald met betrekking tot haar verblijf in Italië. Integendeel, de verzoekende partij heeft steeds ontkend dat ze daar verbleven heeft en er een beschermingsstatus verkregen heeft.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen. Door haar eigen houding verhindert de verzoekende partij een verder onderzoek naar de omstandigheden van haar verblijf in Italië. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig zijn waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zij vreest geen medische zorgen te zullen verkrijgen in Italië, merkt de Raad op dat dit een loutere hypothetische vrees betreft. Zij toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat zij te kampen heeft met enige gezondheidsproblemen waarvoor zij zich bij een terugkeer naar Italië zal moeten wenden tot de gezondheidszorg, noch liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat haar desgevallend de toegang tot gezondheidszorg in Italië zal worden geweigerd.

2.2.5. De Raad besluit dat de verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Italië wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

2.2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande

2.2.7. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS